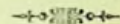

Младина

списание за дѣца.

ЗИМА

Мина, мина гладна есенъ,
 Нѣма вече топли дни,
 Нѣма цвѣте, нѣма тѣсенъ—
 Гарвани летятъ едни.

Вечъ нивята запустѣха,
 Студъ гората ослани;
 Мили птички отлетѣха
 Горѣ въ топлинѣ страни.

Спи рѣчицката шумлива
 Тѣжно дрѣме глухий лѣсъ;
 Сѣрка живина се скрива —
 Снѣгъ се сити отъ ноцесъ.

Зима, зима пакъ настѣна,
 Сѣки празникъ веселби;
 Мама даде озарана
 Новитѣ ни аби.

Пѣрунъ.

Слѣпецътъ.

— Мамо, защо ме мърешъ, когато играя съ Стоянча? — запита веднажъ малкия Тодорчо майка си. Той ми се вижда много добро и смирено момче.

— Мъбра те, защото Стоенчо не е такъвъ какъвто го ти мислишъ, а е едно немилостиво дѣте.

— Какво е направилъ, мамо?

— Веднажъ, това бѣше по обѣдъ, той срѣсна единъ старецъ, който просяше. Тоя старецъ бѣше слѣпъ. Водеше го едно куче. Изглеждаше че кучето е старо и опитно. Стоянчо удари силно кучето. То изквича жално . . . Старецътъ заплака. Стана му много мъчно за доброто и върно куче.

И когато Стоянчо видѣ старецътъ да плаче, той не се разкая за лошата си постѣпка, а започна да се смѣе и да се подиграва съ него.

Ето защо Стоянчо е лошо и немилостиво дѣте и, ако ти се събирашъ съ него, ще станешъ и ти такъвъ.

Тодорчо се позамисли и отиде въ стаята да си играе самъ.

Катерица.

Ние всички познаваме малката катеричка, съ дългата рунтава опашка и съ малките ушички, покрити съ дълги косми. Тѣлото ѝ е покрито съ хубави косми, които отъ горѣ сж тъмно-червени, а отъ долу бѣли. Тя е много пѣр-

гава. Катери се извънредно бързо по дърветата и много изкустно скача отъ клонъ на клонъ.

Ако вземемъ катеричката до гдѣ е още малка, тя може да се опитоми и да не се страхува и бѣга отъ човѣка. Тогава можемъ свободно да я пуцаме да си ходи по полето, безъ да се загуби.

Катерицата си прави двѣ гнѣзда. Едното приготвя за лѣтото, върху високитѣ клоне на дърветата. То е добрѣ заградено, постлано съ мъхъ и заобиколено съ листа.

Второто гдѣздо си приготвя за зимата. То се намира по-вечето въ дънеритѣ на дърветата и е толкозъ скрито, та едва може да се намѣри. И това гнѣздо е добрѣ постлано съ листа, трѣ-

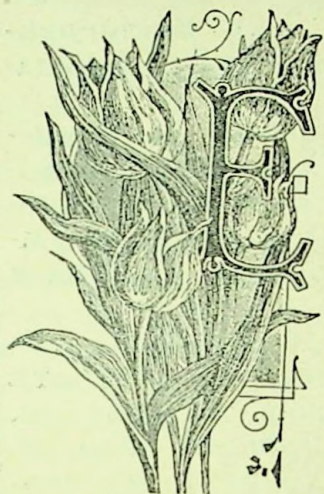
ва и мъхъ. Тукъ катерицата прѣкарва въ най-голѣмитѣ студове.

Есенно врѣме тя си събира орѣхи, лѣшници и разни други плодове, за да има храна прѣзъ зимата. Тази храна тя я скрива на различни мѣста, та ако случайно намѣрятъ едното скривалище съ храната, другитѣ да се запазятъ за нея. Когато вече храната по полето се свърши, тя отива до едно отъ скрититѣ мѣста, взема си храна и се връща въ гнѣздото си. Когато захване студътъ, тя заспива единъ видъ *летаргически сънъ* и прѣкарва тѣй до като врѣмето се постоупи.

Ето една катерица какво скривалище за храната си намѣрила: Една голѣма и вѣхта воденица се развалила. Единъ отъ воденичнитѣ камъни билъ оставенъ отъ вѣнъ на земята. Една катерица видѣла въ срѣдата на камъка дупката и намѣрила, че тази дупка е твърдѣ удобна да си скрие вътрѣ храна. Турила тамъ орѣхи. Но, види се, малкото животно не е взело всичкитѣ орѣхи, а останалъ единъ. Той хваналъ коренъ въ земята и започналъ бързо, бързо да расте. Това дърво и до сега стои въ срѣдата на камъка и всѣка година дава много плодъ.

Най голѣмъ неприятелъ на катерицата е *порътъ*. Но само я прѣселѣдватъ и лѣсицата, и другитѣ грабливи птици.

Сираче.

сенята бѣ настъпила. Дѣцата се събираха на групички на групички и весело, съ книжки и плочи въ рѣцѣ. отиваха на училище. Когато удари звънеца, тѣ се прибраха въ стаята. гдѣто ги посрѣща учителя имъ съ радостъ

Само Борисчо го нѣмаше тази година въ училищната стая.

Не се чуваше ясниятъ му гласъ, нито се виждаше засмѣното му лице. А миналата учебна година и той свърши трето отдѣление, заедно съ другаритѣ си, които много го обичаха. Също и учителътъ му го обичаше, защото се учеше добрѣ.

Борисчо бѣше сираче. Той имаше само майка. Тя работѣше чужда работа, за да искара нѣщо за прѣхрана и да поддържа Борисча въ училището. Тя много се трудѣше и мѣчеше, но се утѣшаваше съ това, че когато Борисчо порастне ще почне да я гледа. Тогава нѣма да ходи по чуждитѣ къщи да работи, а ще стои при него и ще му прислужва.

Прѣвъ ваканцията, отъ многото работа, тя се разболѣ и легна на постеля. Болестъта ѝ бързо се усили. Прѣстана да яде и така отслабна. че едвамъ можеше да стане и се задържи на краката си. Борисчо се не отдѣляше отъ леглото на майка си. Той бързо ѝ прислужваше и

често плачеше за нея. да не би да остане самъ самичакъ . . . Добритъ съсѣди. като посѣщаваха болната, утѣшаваха Борисча, като го виждаха тѣй нажаленъ

Едниъ денъ майка му го повика съ трѣперящъ гласъ. Той дойде при нея, погледна блѣдното и изпито лице на обичната си майка и наведе смпрено главата си. Тя полека протегна ржката си, улови малката му горѣща ржчица и съ слабъ гласъ приговори:

— Чедо мое, ела по близо до мене!

Гърдитъ на болната едва дишаха, а устнитъ ѝ трѣперяха. Тя доближи Борисча до себе си, прѣгърна го и го цѣлуна по широкото бѣло чело. Слѣдъ това се загледа въ хубавитъ му черни очички и съ трѣперящата си ржка го погледна по къдравата косица.

— Борисчо, обичашъ ли бѣдната си майка? попита го тя.

— Мамо мила мамо, кого ще обичамъ ако не тебе! О, ти толкова много се гриженъ за мене! . . . Какъ много, какъ много те обичамъ . . .

Очитъ му се напълниха съ сълзи. Той прѣгърна майка си и я цѣлуна нѣколко пѣти по хлѣтналитъ ѝ бузи.

— Азъ те обичамъ, мамо, и никога нѣма да те забравя . . . говорѣше плачешкомъ Борисчо.

— Вѣрвамъ това, чедо мое . . . едва прошепна майка му. Но, добро мое дѣте, така ще трѣбва да обичашъ и другитъ хора.

Тя се замори, сиря дишането си и замълча. Слѣдъ малко, тя продължи:

— Обичай венчки хора дѣте мое, обичай ги тѣй, както обичашъ мене. Трудн се постоянно и блѣди винаги честенъ.

Тя пакъ го цѣлуна по челото, поглади го и дълго, дълго гледа малкитѣ му насълзени очи.

Слѣдъ единъ день. отъ силни болки, тя умрѣ. Борисчо остана самъ. Нѣмаше вече кой да го подържа въ училището. Ето защо тази година той не е между своитѣ другари въ четвърто отдѣление.

Ала Борисчо не забравяше другаритѣ си. Единъ день той трѣгна къмъ училището, за да ги види. Врѣмето бѣше мрачно. Гъсти облаци покриваха небето, а вѣтърътъ силно люшкаше клонетѣ на дърветата. Вървѣше той бавно и загрижено. Като дойде до широкитѣ дворни врата, поспрѣ се, помисли малко и нерѣшително влѣзе въ училищния дворъ. Отиде подъ липата, която бѣше тъкмо срѣщу стаята на четвъртото отдѣление. Погледна той къмъ затворенитѣ прозорци, ала нищо не видѣ въ стаята. защото прозорцитѣ бѣха високи. Слѣдъ малко той едвамъ можа да чуе само гласа на учителя.

Той се замисли . . . Мислѣше Борисчо какъ другаритѣ му сега гледатъ учителя и слушатъ кроткия му гласъ; какъ учителътъ имъ разказва нови и хубави нѣща а той, той не е при тѣхъ! Искаше му се да скокне по стѣната, да погледне прѣзъ прозореца и види другаритѣ си и учителя. Но нѣщо силно го прѣтискаше въ гърдитѣ . . . Той се облегна на стеблото на липата. тури ржцѣтъ на гърдитѣ си и усѣти какъ силно биеше сърцето му . . . Очитѣ му се напълниха съ съзри. Той не чуваше вече ни гласа на учителя, ни шумътъ на липовитѣ клоне, разклащани отъ вѣтъра. Той плачеше . . . а съзритѣ му, наредъ съ останалитѣ пожълтели листа на

липата, се ронеха по скжсанитѣ му дрешки . . .

Вѣтърътъ продължаваше да духа. Гжсти, черни облаци започнаха да се носятъ по небето. Започна да прѣхвърка сиѣгъ и да става по студено. Въ това врѣме училищниятъ звѣнецъ удари за излазяне. Слѣдъ малко всички ученици весело наизлѣзоха и почнаха да се гонятъ изъ двора. Нѣколко момчета заблѣзаха Борисча.

— А, ето Борисчо, ето Борисчо! — извикаха тѣ и отидоха при него. Но като се доближиха до него и го видѣха че плаче, смутиха се и не го запитаха нищо. Слѣдъ туй дойдоха още нѣколко ученици. още нѣколко и най-послѣ всичкитѣ му другари.

Тжжно, много тжжно имъ стана, като видѣха другаря си облѣнъ въ сълзи. Едно момче го запита кротичко:

— Борисчо, защо плачешъ? Да не би да се е случило ново нещастие съ тебе?

Той не проговори. Само изтриваше съ ржцѣ сълзитѣ си.

— Кажи. Борисчо, кажи! . . . обадиха се други.

Но още по голѣма мжка сподави гжрдитѣ му. Той отвори уста, въздѣхна дълбоко и, като хлцнаше, едвамъ проговори.

— И . . . азъ искамъ . . . да ходя . . . на училище! . . . По вече не можа да говори. Сълзитѣ му започнаха по силно да се ронятъ и той побърза да напустне другаритѣ си.

Звѣнецътъ удари. Ученицитѣ се прибраха въ станиѣ си. Другаритѣ на Борисча бѣха много натжжени. . . .

Борисчо, съ бързи крачки и съ сълзи на очи, се отдалечи отъ училището.

Слѣдъ нѣколко дена нѣкои отъ другаритѣ му видѣха Борисча да работи при единъ обушаръ.

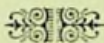

Съвѣтъ.

*Тръбва всѣки да се труди,
За да се нахрани, —
Инакъ дълго ще гладува,
Гладенъ ще остане!*

*Скъсанъ, мръсенъ ще да ходи,
Всѣки ще го мрази, —
Искате ли вий, дѣчица,
Тѣй да бжде съ вази?*

Хр. Б-въ.

Китайски идолопоклонци.

ного Китайци напушатъ своето отечество въ Азия и отиватъ да търсятъ прѣхраната си другадѣ. Нѣкои отъ тѣхъ отиватъ въ Америка, а други въ Австралия.

Тѣзи Китайци сж най-способнитѣ, най-трудолюбивитѣ между своитѣ братя. Ето защо като отидатъ по тия мѣста, за скоро

врѣме ставатъ богати. По вѣчето отъ тѣзи китайци оставатъ да живѣятъ до смъртъта си въ новото отечество, а само нѣкой отъ тѣхъ се връщатъ въ родното си мѣсто — *Китай*.

Китайцитѣ сж *идолопоклонци*. Въмѣсто да почитатъ и вѣрватъ въ истинския Богъ, тѣ се покланятъ на *идоли*. Тѣзи идоли си правятъ тѣ сами и приличатъ или на нѣкой човѣкъ, или на нѣкое животно.

Прѣселеницитѣ, когато ще напуцатъ своето отечество, отиватъ въ храма да се поклонятъ на *идола си*. Тѣ му се молятъ да имъ помогне за да могатъ въ новата земя да спечелятъ голѣмо богатство. Така постѣпили и тѣзи китайци, които виждате на тази картина.

Въ Америка и Австралия има много християнски *проповѣдници*. Нѣкои отъ тѣхъ ходятъ да проповѣдватъ Христовото учение само между *езичниците* (идолопоклонцитѣ). Проповѣдницитѣ, за да не прѣкъсватъ работата на езични-

цитѣ китайци, отиватъ при тѣхъ да имъ проповѣдватъ, когато сж на почивка.

Китайцитѣ, като слушатъ всеки день Христовото учение, за скоро врѣме ставатъ християни. Тогава тѣ започватъ да се срамуватъ вече отъ своитѣ идоли.

До това врѣме тѣ работятъ всеки день, като не прѣскачатъ и недѣлята. Но като станатъ християни, тѣ започватъ да не работятъ въ недѣленъ день, а отиватъ въ черкова, да се помолятъ на невидимия Богъ.

До като сж още езичници, тѣ мислятъ само за печалби. Като станатъ пѣкъ християни, тѣ захващатъ да се грижатъ и за учение. Отъ Китай тѣ дохаждатъ прости работници, а тукъ за късо врѣме ставатъ учени християни; даже нѣкои ставатъ и проповѣдници на християнското учение.

Единъ отъ тѣзи китайци, слѣдъ 10 годишно живѣене въ Америка, завърналъ се въ родното си мѣсто. Той дошълъ въ Китай не за нови печалби, а да проповѣдва Христовата вѣра на своитѣ братя идолопоклонци.

Най-напрѣдъ, като започналъ да имъ говори, тѣ го взели за лудъ и го затворили въ храма при идола, да му дойде ума въ главата. На другия день отишле да го пушатъ. Той отново започналъ да имъ проповѣдва новата вѣра. Тогава тѣ разбрали съ какъвъ човѣкъ иматъ работа. Много отъ тѣхъ станали християни.

Градъ Месемврия

Единъ день пътувахъ отъ Варна за Бургасъ. Морето бѣ тихо и лъщѣше като огледало. Всичкитѣ пътници бѣха отъ горѣ на парахода и се радваха на хубавата гледка. Едни отъ тѣхъ отпращаха очитѣ си на вѣтрѣ въ безкрайното море, гдѣто не се виждаше нищо друго, освѣнѣ вода и небе. Други разглеждаха близкитѣ брѣгове и показваха на разни точки: села, гори, върхове и полета. Трети се радваха на гр. Варна, който постепенно се изгубваше отъ очитѣ имъ. А парахода цѣпѣше морската вода и вървѣше бързо напредъ . . .

Най-сѣтне, слѣдъ нѣколко часово пътуване, параходътъ започна да приближава Бургаския заливъ. Тука картината стана още по приятна . . . Пътниците се любуваха на Стара-Планина, която тукъ изглежда като уморена и бърза да се потопа въ хладното море . . . По на югъ погледитѣ ни се спрѣха на една блѣстяща точка . . .

— Месемврия, Месемврия! — се раздадоха гласове.

Азъ трѣпнахъ като чухъ това. Трѣпнахъ, защото миналото лѣто въ този градецъ бѣхъ прѣкаралъ нѣколко приятни дни. Сега чакахъ съ нетърпение да се приближимъ къмъ него и още веднажъ да му се понарадвамъ . . . Отъ минута на минута градътъ започна да се вижда все по ясно. Той изглеждаше като кацналъ въ морето и ти се струва, че водата скоро ще го потопа.

Моитѣ другари мислѣха, че градеца е разположенъ на островъ. Тѣ не забѣлѣзваха тънката

КИТЪ.

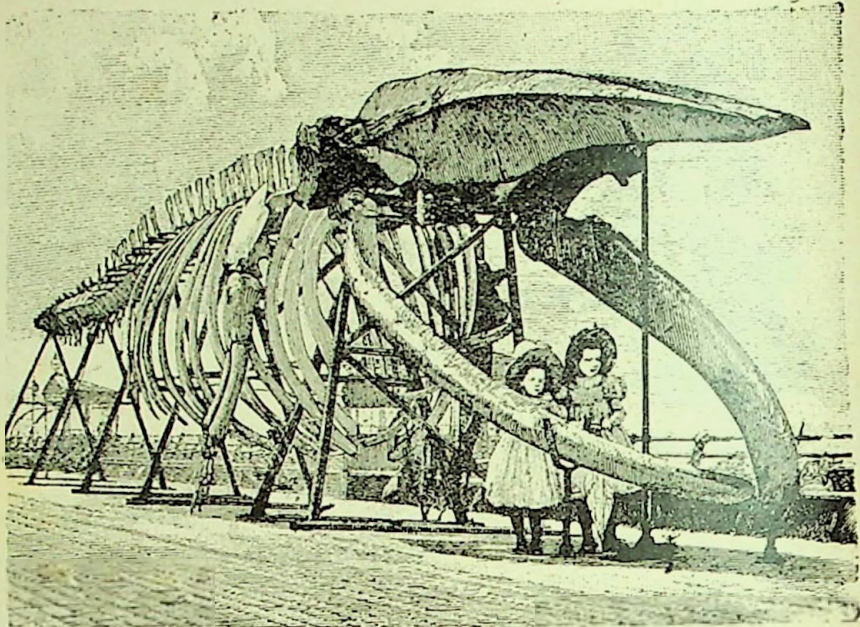
итътъ е най-голѣмото морско животно. Той има голѣма и дебела глава; по гърбътъ си нѣма перки, а долнията частъ на тѣлото му е гладка. Срѣщатъ се китове, които сѣ 20 метра дълги и тежатъ 70.000 килограма. Но има и такива, които сѣ дълги 35 метра и тежки 100.000 килограма. Въ старо врѣме се срѣщали още по-голѣми китове.

Китътъ се прѣслѣдва най-вече отъ рибаритѣ. Тѣ го убиватъ заради мастъта му, отъ която правятъ свѣщи.

Отъ далечъ китътъ изглежда като една много голѣма безформена маса и не е никакъ хубавъ; ала разгледаме ли го отъ близу, ние оставаме очудени отъ устройството на неговото тѣло.

Главата му съставлява една трета отъ тѣлото. Отъ долу тя е валчеста, а къмъ срѣдата и въ края е малко издигната. Отъ горѣ на главата се намиратъ двѣтъ носни дупки, чрѣзъ които китътъ диша. Устата на кита е много голѣма! Тя се продължава отъ горѣ до носнитѣ дупки и се простира до прѣдната перка. Вжтрѣшността на устата е много широка. Въ скелета на устата на единъ китъ, който е дългъ 24 метра, могатъ двама души да стоятъ прави!

Устата на кита, които вжтрѣ сѣ 3 метра широки и 4 метра високи, нѣматъ зѣби. Въмѣсто зѣби на горнята си челюсть има наредени като мрѣ-

жа много рогови плочици. Тѣ сж дълги 3—4 метра и се казватъ *балени* или мустаци. Съ тѣхъ той задържа малкитѣ животни, които се намиратъ въ устата му заедно съ водата. За да улови тѣзи животни, китътъ плува съ отворени уста, напъхва ги съ вода и, като затвори устата си, водата се прѣцѣжда прѣзъ баленитѣ, излиза на вѣнъ, а въ устата му оставатъ влѣзлитѣ морски животни: малки риби, охлюви и пр. Баленитѣ на кита се цѣнятъ доста скъпо; тѣ се продаватъ за 4—5000 лева. Въ устата си има езикъ, който достига до 8 метра дължина и 4 метра дебелина. Езикътъ му прилича на единъ юрганъ, само че е натъпканъ съ тлъстина, която може да даде 5—6 тона масло.

Очитъ на кита се намиратъ отъ двѣтъ страни на главата, близу до перкитъ. Тъ сж раздалечъ едно отъ друго, та всеко отъ тѣхъ вижда прѣдметитъ само ако сж отъ едната или другата страна. Окото му е толкова малко че едва може да се забѣлѣжи. То има клепки, както и другитъ мѣкопитаюци животни, но клепачитъ нѣматъ косми и сж толкова издути отъ тлѣстината че животното едва ги движи. Но при все това той много добрѣ вижда, а сжщо добрѣ и чува.

Китътъ има двѣ перки, дълги три метра и широки два метра. Тѣ, заедно съ опашката, му служатъ за плуване.

Тѣлото му е покрито съ кожа. Тя е дебела повече отъ два дециметра и продупчена съ голѣми пори, но не е никакъ обрасла съ косми, както на другитъ мѣкопитаюци животни. Кожата на кита е гладка, лѣскава и мазна. Когато животното е изложено на слънчевитъ лъчи, неговата кожа силно блѣщи!

Китътъ прѣкарва една часть отъ врѣмето си надъ водата, а другата часть — въ дѣното на океана. Излизането му отъ дѣното се познава отъ голѣмото движение на водата. Най-напрѣдъ се вижда една черна точка — това е върха на главата му; по послѣ се показва цѣлото му тѣло до опашката. Слѣдъ това се забѣлѣзватъ два стѣлпа отъ гжста бѣла пара, които се издигатъ нѣколко метра високо! Това е неговото дишане. Слѣдъ това на ново се потапя въ водата, гдѣто се бави не по вече отъ 40 минути. Китътъ диша съ бѣлъ дробъ, за това не може да стои повече въ водата, а излиза отъ горѣ за да диша. Тази

промѣлива игра—дъхане и движение напрѣдъ по повърхнината на водата, трае 8—10 минути; въ това врѣме той 7—8 пѣти изхвърля вода. Последното изхвърляне бива по-гѣсто и продължително, което показва че китътъ отива на ново да потъне. Той стои въ водата 40 минути, издига се на повърхнината и захваща на ново дишането си. Дишането на кита се чува на стотина метра разстояние. Но когато е разсърденъ или пѣкъ се страхува отъ нѣщо, дишането му е много силно и се чува на нѣколко километра.

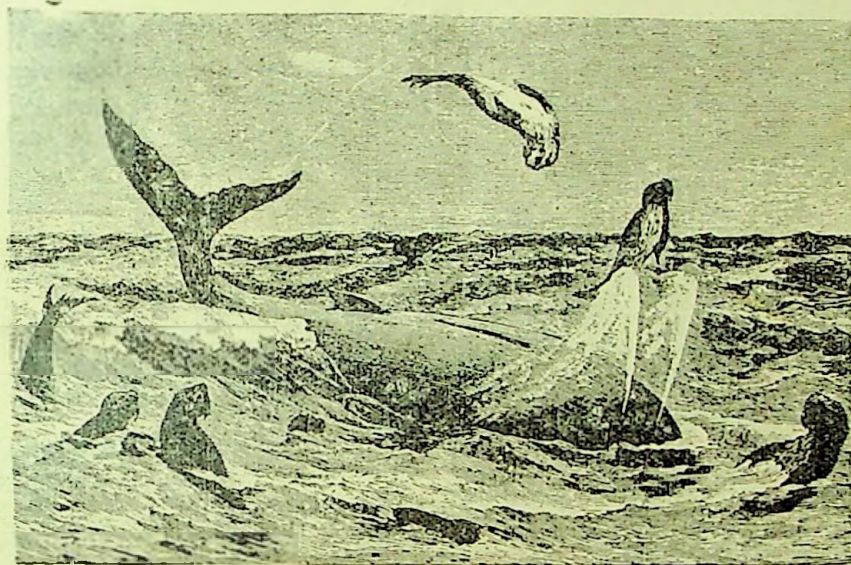
Китътъ се храни съ много малки животни: малки риби, охлови, миди, морски раци и пр.

Женскиятъ китъ много обича малкитъ си. Той ги храни съ млѣкото си и нѣжно се грижи за тѣхъ. Ако малкото го нападне нѣкой рибаръ, майката отива между него и нападаателя, притиска малкото съ перкитъ и тѣлото си, за да ускори бѣгството. Ако ли не може да плува тѣй бързо да отбѣгне опасността, прѣхвърля едната си перка подъ корема и като държи малкото свито къмъ тѣлото си, сполучва да се избави съ него. Но често пѣти китътъ, като се мъчи да избави своето дѣте, излага собствения си животъ, като получава нѣкой смъртенъ ударъ. Мъжкиятъ отъ своя страна показва голѣма прѣданостъ къмъ женския китъ. Когато тя е нападената, той прави хиляди усилия, за да я освободи. Въ такова врѣме, вмѣсто да бѣга, той минава и заминава около нея, като се опитва да я избави отъ острата стрѣла хвърлена отъ ловцитъ и повечето пѣти той умира около нея, жъртва на своята прѣданостъ.

Тази прѣданостъ на китоветъ и нуждата да

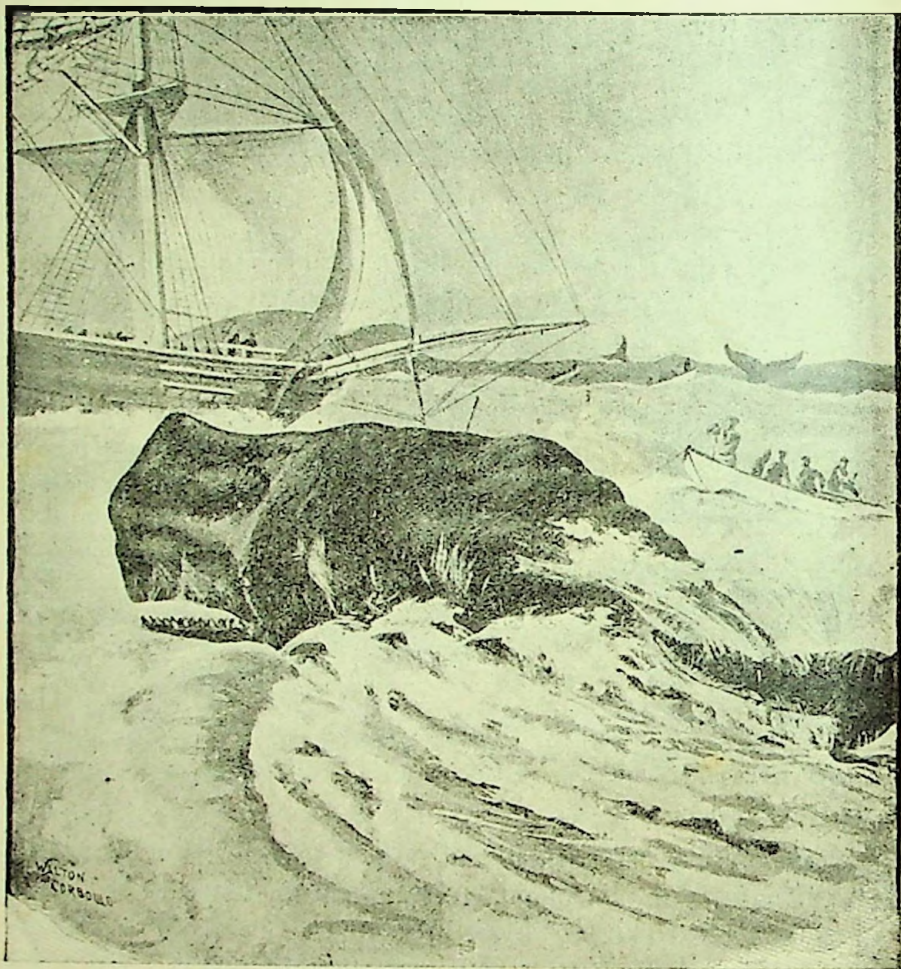
излизатъ надъ водата да дишатъ, твърдѣ много спомага на ловцитѣ да ги биятъ. Безъ това тѣ не би могли да убиятъ тъй лесно кита.

Китоветѣ живѣятъ най-вече въ полярнитѣ морета. Срѣщатъ се къмъ Гренландия, Девисовия заливъ, Охотско море, сѣверо источна Америка и пр. Разказватъ, че тюленитѣ много обичатъ да

дружатъ съ китоветѣ. Тѣ сѣ искрени приятели по между си. Когато тюленитѣ се намиратъ наблизу до китоветѣ, тѣ изказватъ своето удоволствие съ различни скокове около тѣхъ; това се вижда отъ втората картинка.

Китътъ е много силенъ. Той съ единъ ударъ на опашката си може да хвърли на горѣ цѣла лодка съ хората или пъкъ да поврѣди нѣ-

кой по голѣмъ корабъ. Ето веднажъ какво се случило: Прѣди нѣколко врѣме корабътъ „*Екатерина*“ плувалъ въ южния Атлангически океанъ. Този корабъ билъ рибарски. Въ това врѣме надъ водата се появили много китове. Хората отъ кораба, като забѣлѣжили китоветъ, спустинали се съ варкитѣ въ морето, за да убиятъ нѣкой китъ. Тѣ сполучили да забиятъ острата стрѣла въ единъ голѣмъ мѣжки китъ. Той, като се почувствувалъ раненъ, ядосалъ се, спустиналъ се къмъ парахода и го ударилъ съ голѣма сила съ опашката си. Ударътъ билъ толкова силенъ, че кораба се поврѣдилъ и на часа вѣтрѣ навлѣзла много вода. Рибаритѣ, като забѣлѣжили това, веднага се приближили и побързали да изнесатъ отъ корабътъ храната и другитѣ си необходими нѣща. Слѣди малко „*Екатерина*“ потъналъ въ водата. Една отъ лодкитѣ едва сполучила да отиде въ *Сенъ-Доминикъ*, а останалитѣ ги прибрали на други параходи.

ХИТРИЯ СЕЛЯНИНЪ

Живѣли едно врѣме единъ дѣдо и една баба. И живѣли тѣ много бѣдно. Дѣца имали много, а имотъ—никакъвъ. Само една гжска имъ била всичката стока. Хранили гжската, пазили я, но гладно не се седи. Вече тѣй били изпаднали, осиромашели, че нѣмали какво да ядатъ, гладни ще умратъ.

Мислили, мислили и най-послѣ рѣшили да заколятъ гжската и да я изядатъ. Зеръ гладно търпи ли се? Тѣй и направили: заклали гжската, опекли я и я турили на софрата. Всичко хубаво, само едно лошо: хлѣбъ нѣма ни една тропица. Какво да се прави?

Най-послѣ селянинътъ казалъ на жена си:
— Тя нѣма да се яде безъ хлѣбъ, ами ще взема да я занеса на богатия нашъ съсѣдъ, та дано ми даде нѣщо за ядене. Сѣ ще ми даде малко хлѣбъ, ако не друго. Какво ще кажешъ? Да пла ли?

Иди, занеси му я—съгласила се жената. И той отишълъ. Отворилъ портата, миналъ прѣзъ двора и влѣзълъ въ кѣщи.

— Добъръ день, драги съсѣдко! Донесохъ на Ваша милость една печена гжска армаганъ. Вѣрвамъ, че нѣма да откажешъ да я приемешъ.

— Благодаря, благодаря, приятелю! казалъ богатия. Добъръ армаганъ си ми донесѣтъ, Раздѣли тази гжска на всицца ни въ кѣщи и на всѣки му дай частъта, която му се пада.

А богатиятъ ималъ жена, двама синове и двѣ дѣщери, всичко шесть души. Донесли му ножъ. И захваналъ той да крои, какъ да раздѣ-

ли гжската. Мислилъ мислилъ. хеле дошло му на умъ Отрѣзалъ най-напрѣдъ главата и я подалъ на богатия.

— Ти, казалъ му, си глава на кжщата и за туй тебѣ главата ти се пада.

Отрѣзалъ послѣ заднята часть (търтата), подалъ я на жената и казалъ:

— Ти, госпожа, кжщата въртишъ, на едно мѣсто стоишъ—за тебе търтата.

Отрѣзалъ краката, подалъ ги на синоветѣ и казалъ:

— Вие, като млади, много ходите, много тичате — за васъ краката.

Отрѣзалъ крилѣтъ, подалъ ги на дѣщеритѣ и казалъ:

— Вие нѣма да живѣете дълго врѣме при баща си и майка си: ще порастете и ще изфрѣкнете отъ кжщи като птички — за васъ крилѣтъ.

Пѣкъ за мене — селянинъ глупъ — остава голия трупъ.

Тѣй за него останала почти цѣлата гжска. Турналъ я той подъ мишница и си трѣгналъ. Засмѣлъ се богатиятъ и го спрѣлъ

— Чакай, рекълъ, дѣ ще идешъ? Дайте, казалъ на слугитѣ, да го почерпимъ

Слугитѣ донесли хубаво старо вино, почерпили го, дали му хлѣбъ и го изпратили съ много здраве. Отишълъ си селянинътъ зарадванъ.

* * *

Научилъ се за туй нѣщо другъ единъ селянинъ, по богатъ завидѣлъ на бѣдния, та заклалъ петъ гжски и ги занесълъ печени на богатия, дано и него възнагради съ нѣщо. Влѣзълъ.

— Добъръ день, драги съсъдко!

— Добъръ день! отговорилъ богатия. Какво носишъ, приятелю?

— Донесохъ на Ваша милость петъ гжски армаганъ. Ще ли ги приемете?

— Защо не. Благодаря. Кой бѣга отъ армагани. Само едно: ще ги раздѣлишъ помежду ни по равно, та никому хатъръ да не остане.

Мислилъ селянинътъ, въртѣлъ се, кроилъ, смѣталъ — не може: гжскитѣ петъ, хората шестъ.

— Не може. казалъ, като видѣлъ най-послѣ, че не може да ги раздѣли.

— Я идете, повикайте прѣдшиния селянинъ да дойде тука, рекълъ богатиятъ.

Слугитѣ отишле, повикали го и той дошълъ.

— Защо ме викаете, Ваша милость? — попиталъ селянинътъ.

— Да раздѣлишъ тия гжски помежду ни, но тѣй, щото никому хатъръ да не остане.

— Добрѣ, отговорилъ весело селянинътъ.

Донесли му ножъ.

— Не трѣбва, не трѣбва! казалъ Азъ тѣй ще ги раздѣля — безъ ножъ.

Зелъ една гжска, подалъ я на богатия и на жена му и казалъ:

— Една гжска и вие двама — ставатъ три.

Зема друга гжска, подава я на синовѣтъ и казалъ:

— Една гжска и вие двама — ставатъ три.

Зелъ третя гжска, подалъ я на дъщеритѣ и казалъ:

— Една гжска и вие двѣ — ставатъ три.

Зелъ най-послѣ останалитѣ двѣ гжски, турилъ прѣдъ себе си и казалъ:

— Двѣ гжски и азъ единъ—ставатъ три.

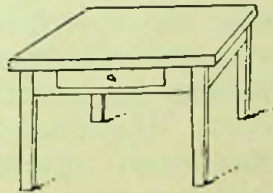
— Браво, да живѣешъ! казалъ засмѣно богатиятъ. Раздѣли ги по равно и себе си не забрави. Дайте да го почерпимъ отъ сладкото вино!

Наградилъ той бѣдня селянина съ много дарове, изиратилъ го добръ, а оногова изпѣдилъ вѣнъ и не го пустиналъ вече въ дома си

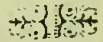
(Изъ сборника на Ц. Калчевъ — „Весело другарче“).

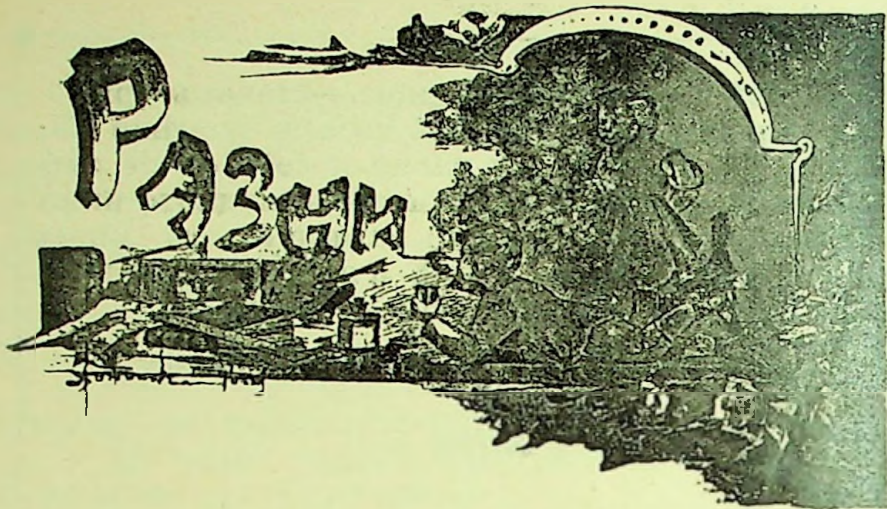

Фигура за чъртане

Масичка.

Какъ да си пазимъ здравето. Здравето е най-голъмото богатство на човѣка. Безъ здраве, нѣма животъ. Ето защо лѣкаритѣ по цѣлия свѣтъ се грижатъ най-вече за запазване здравето на хората. Тѣ се грижатъ да изнамиратъ лѣкове за различнитѣ болести. Напоследѣтъкъ работятъ за изнамирване лѣкарство противъ една най-опасна болестъ — *охтиката*.

Единъ отъ добритѣ и прочути лѣкари е и *Д-ръ Веберъ* отъ гр. *Лондонъ*, Англия. Ето той какво прѣпорѣчва, за да запазимъ здравето си:

Умѣреностъ въ ядене и пияне; чистъ въздухъ въ кѣщи и вѣнъ отъ кѣщи. Движение всѣки день макаръ и въ лошо врѣме. Рано лѣгай и рано ставай; спи отъ 6–7 часа. Редовно и умѣрено кѣпане въ топла и студена вода, споредъ врѣмето. Редовна и умѣрена работа. Избѣгване на страхъ и голѣма радостъ. Прѣдпазване отъ пиянство и пушане на тютюнъ.

Всичко това лесно може да се изпълни. Нека и ние, млади читатели, да послушаме д-ръ Вебера и изпълнимъ това, което ни прѣпорѣчва.

Слѣбшана: Д. И-въ.

СЪДЪРЖАНИЕ

на

СП. „МЛАДИНА“

Год. XIV (1905).

	Стр-
1. Зимно забавление, Начална картинка.	1
2. Припикайте дъчница! Стихотворение, отъ Ц. Калчевъ.	2
3. Зима дойде! Стихотворение, отъ М. Мартиновъ . . .	3
4. При пощенската кутия. Написалъ Н. Михалевъ . . .	4
5. Момиченче при Исуса Христа на нова година (По Достоевски) отъ В-въ	6
6. Зимна картинка. Написалъ, Н. Гайтауджиевъ.	8
7. Кукличка. Стихотворение, отъ Ц. Калчевъ.	11
8. <i>Дуй Пастъоръ</i> . Написалъ Н. Гайтауджиевъ	12
9. Асѣнчо. Отъ Л. Бобевски	14
10. Еленка и кученцето ѝ. Прѣвелъ П. Т-въ	15
11. Зима. Стихотворение, отъ Л. Бобевски	16
12. Русе. Написалъ Н. Михалевъ	17
13. Забавителни игри на дѣцата прѣзь зимата. Съобщава Н. Гайтауджиевъ.	20
14. Разни	23
15. Задачи и гатайки	24
16. Въ училището. Цвѣтна картинка	—
17. Прѣзь зимата. (Стихотв.) Л. Бобевски	25
18. Мирчо. Отъ Д. Игнатовъ	26
19. Приказка за мѣсець февруарій. Прѣвелъ П. Т-въ	29
20. Малки съчко. (Стихотв.) Отъ Л. Бобевски	31
21. Цвѣтко. Написалъ, Н. Михалевъ	31
22. Георги Стефановъ. Написалъ, Н. Гайтауджиевъ	33
23. Братче и сестриче. (Приказка). Прѣвелъ, М. Георгиевъ	35
24. Моята читанка. (Стихот.) отъ Ц. Калчевъ	38
25. Въ училището. Обяснение на цвѣтната картина Н. М.	39
26. Забавителни игри на дѣцата прѣзь зимата. Съобщава Н. Гайтауджиевъ	40
27. Пхтуване изъ Македония. Съобщава, Д. Андреевъ	42
28. Разни	47
29. При малкитѣ кученца. Начална картина	49

	Стр.
30. Нещастие. (Стихотв.) отъ Л. Бобевски	50
31. Пролѣтъ иде. Стихотв. отъ Т. Ганчевъ	51
32. При шлепцата. Написалъ, Н. Михалевъ	52
33. Ний-вѣрния приятель. (Приказ.): Написалъ Р. Вълчевъ	54
34. Прилежни момиченца. Стихотв. оль Ц. Калчевъ	56
35. Маймуна и грахъ (басня), Пр. Теменушковъ	57
36. Уать и Фултонъ. Написалъ Н. Гайтаджиевъ	59
37. Мишка, Написалъ, Н. Михалевъ.	60
38. гр. Сливенъ. Написалъ, Н. Гайтаджиевъ	62
39. Дѣте и пиченце. Съобщава, М. Георгиевъ.	66
40. Пътуване изъ Македония. Съобщава, Д. Андреевъ	66
Разни	71
Задачи и гатайки	72
43. Обявления	—
44. Срѣшу Великъ-день. Стихотв. отъ Л. Бобевски	73
45. Останапи сами. Написалъ Н. Михалевъ	74
46. Братски животъ. Написалъ Р. Вълчевъ	76
47. Подаркъ за бая. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	77
48. Сираче. Написала Ап-ва.	78
49. Нощъ. Стихотв. отъ К. П. Поповъ	79
50. Нашето село. Напиталъ К. П. Поповъ.	80
51. Млади герои. Съобщава Ил. Ар-въ	81
52. Фигура за чъртанне	84
53. Птичка. Стихотв. отъ Л. Бобевски	85
54. Три другарчета. (Обяснение на цвѣтната картинка) отъ Н. М.	86
55. Истъръ и Иоанъ при гроба на Иисуса. Нап. Н. Гайтаджиевъ.	88
56. Днесъ пролѣтъ е заемѣна. Стихотв. отъ Л. Бобевски.	90
57. Пътуване изъ Македония. Съобщава Д. Андреевъ	90
58. Разни	94
59. Задачи и гатайки	95
60. Ангель назитель на дѣцата. Начална картинка.	97
61. Дунавъ. Стихотв. отъ Л. Бобевски	98
62. На 11 май — Св. Кириль и Методий. Стихотв. отъ К. Поповъ	99
63. Немирния Василчо. Написала Ап-ва	100

	Стр.
64. Птициѣ. Написаль Н. Михалевъ	101
65. Какъ се прѣхранватъ хората. Написаль Р. Вѣлчевъ.	103
66. Прѣвъ пролѣтъята. Стихотв. отъ Л. Бобевски	105
67. 11-й май. Написаль Н. Михалевъ	106
68. Ангелъ Къичевъ, Написаль, П. Сѣбевъ	108
69. Чакаме татя. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.	109
70. г. Казанлъкъ. Написаль Н. Михалевъ	111
71. Пчелитѣ, Написала, Ап-ва	116
72. Пролѣтна игра, Написаль Н. Г-невъ	116
Разни	118
74. Задачи и гатанки	119
75. На езерото. Цвѣтна картинка.	—
76. Цари на пѣвцитѣ. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	121
77. Пенко. Написаль Н. Михалевъ	122
78. Признателно куче. Написала Ап-ва	124
79. Угощение. Стихотв. отъ Л. Бобевски	125
80. Какъ се паѣхранватъ хората. Написаль Р. Вѣлчевъ .	126
81. Паекъ (басня). Прѣвъ. Теменужковъ.	128
81. Царицата на хлѣбнитѣ трохици. (Приказка) Прѣвъ. М. Г-невъ	130
83. На полето. Стихотв. отъ Теменужковъ	132
84. Костенскитѣ бани, Написасъ Н. Михалевъ.	133
85. Пътуване изъ Македония. Съобщава Д. Андреевъ .	135
86. Лалка. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.	139
87. Хитрото куче. Цриказка безъ думи	140
88. Разни	141
89. Задачи и гатанки	153
90. Началпа картина	145
91. Очакване. Стихотв. отъ Л. Бобевски.	146
92. Молба. Стихотворение отъ Теменужковъ	167
93. Малкиятъ крадецъ. Написаль Н. Михалевъ	148
94. Дѣтека обичъ. Прѣвелъ Н. Михалевъ	150
95. Писмо. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	154
96. Неприятна разходка. Прѣвелъ Д. Андреевъ	155
97. Дѣбъ. Стихотв. отъ Теменужковъ	157
98. Въ гората. Прѣвела отъ пѣмски Д. М.	158
99. Прощаване. Написаль Н. Г-евъ.	165
100. Разни.	167

	Стр.
101. Задачи и гатанки	168
102. Потребение на кокошката. Цвѣтна картинка	—
103. Есена картинка. Стихотворение отъ Теменужковъ	169
104. Малката ученичка. Написалъ Н. Михалевъ.	170
105. Какъ се прѣхранватъ хората. Написалъ Р. Вѣлчевъ	172
106. Малката кѣцовица. Стихотв. отъ Л. Бобевски	173
107. Двѣ братчета. Написалъ К. Поповъ.	175
108. Неприятелитѣ на жабата. Съобщава Д. Андреевъ.	176
109. Радка. Стихотв. отъ Теменужковъ	179
110. На учение. Прѣвелъ Теменужковъ	181
111. Пътуване по море. Пише Д. Андреевъ	183
112. Дѣдо и внуче. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	186
113. Обичниятъ Иванчо. Написалъ А. Илиевъ	187
114. Съставна картинка.	189
115. Разни	190
116. Задачи и гатанки	191
117. Ловъ на лъвове. Цвѣтна картинка	—
118. Негово Влакениство Иосифъ I. Вѣлг. Екзархъ.	194
119. Зима Стихотворение отъ Перуиъ.	195
120. Слѣпецътъ. Прѣвелъ П. Сѣбевъ.	196
121. Катерица. Съобщава Н. Михалевъ	197
112. Сираче. Написалъ Н. Янкинъ	198
123. Свѣтъ. Стихотв. отъ Хр. В-въ.	203
124. Китайски идолопоклонници. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	203
125. Месемврия. Написалъ Н. Гайтауджиевъ.	206
126. Какъ се прѣхранватъ хората. Написалъ Р. Вѣлчевъ	209
127. Малкиятъ юнакъ. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	211
128. Островъ Мадагаскаръ и мѣститѣ на първитѣ християни. Прѣвелъ Д. Андреевъ	212
129. Рила планина. Написалъ Н. Гайтауджиевъ.	214
130. Зименъ вѣтъръ. Стихотв. отъ Л. Бобевски.	218
131. Опасна разходка. Съобщава М. Куюмджиевъ	218
132. За вълка и овчари. Приспособилъ Ц. Калчевъ	222
233. Китъ. Прѣвелъ Н. Михалевъ	225
134. Хитриятъ селянинъ. Прѣв. Ц. Калчевъ.	232
135. Фигура за чъртане. Масичка.	235
136. Разни.	236
137. Обявления на корницѣ.	